

From: Moravcová Anna
Sent: Wednesday, January 19, 2011 3:41 PM
To: [REDACTED]
Subject: Poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb.

Vážený pane,

k Vaší žádosti ze dne 18. ledna 2011, podané ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, zasíláme v příloze emailu anonymizovanou kopii rozhodnutí ministra kultury ze dne 3. května 2010, kterým bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí ve správním řízení ve věci porušování povinnosti kolektivního správce OAZA. Zároveň sdělujeme, že soudní řízení v předmětné věci je vedeno Městským soudem v Praze, pracoviště Hybernská, pod sp. zn. 6 A 119/2010.

S pozdravem

Mgr. Anna Moravcová
odbor autorského práva

Václav Riedlbauch
ministr kultury

V Praze dne 3. května 2010
Č.j.: MK 6211/2010 OLP

Rozhodnutí

Podle ustanovení § 152 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále též „správní řád“), jsem na základě rozkladu ze dne 18. 11. 2009, který podal kolektivní správce Ochranná asociace zvukařů-autorů, občanské sdružení (dále též „OAZA“ nebo „účastník“), IČ: 26630192, se sídlem Žitná 1575/49, 110 00 Praha 1, zastoupena v tomto správním řízení JUDr. [REDAKCE], advokátem [REDAKCE], která je jediným účastníkem řízení, přezkoumal rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 9656/2009 OAP ze dne 30. 10. 2009 (dále též „rozhodnutí Ministerstva kultury“), kterým bylo podle § 46 a § 67 a násl. správního řádu a § 103 odst. 2 písm. b) a c) zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským, a o změně některých zákonů, v platném znění (dále též „autorský zákon“) rozhodnuto takto: 1) OAZA porušuje povinnost uzavírat s uživateli předmětů ochrany smlouvy za přiměřených podmínek, stanovenou pro kolektivní správce ustanovením § 100 odst. 1 písm. h) autorského zákona, tím, že požaduje po uživateli nepřiměřenou výši odměn jako podmínku pro uzavření licenční smlouvy; 2) Ministerstvo kultury ukládá OAZA povinnost k nápravě porušení povinnosti uvedené v bodu 1, a to snížením sazby odměn na přiměřenou výši. Ke splnění uvedené povinnosti se stanoví lhůta 60 dní od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b), § 152 odst. 4 a § 90 odst. 5 správního řádu jsem na základě návrhu rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, rozhodl

následovně:

rozklad se zamítá

a napadené rozhodnutí Ministerstva kultury

č.j. MK 9656/2009 OAP ze dne 30. 10. 2009

se potvrzuje.

Odůvodnění:

Rozkladem podaným v zákonem stanovené lhůtě OAZA navrhuje, aby ministr kultury zrušil napadené rozhodnutí Ministerstva kultury (dále též „ministerstvo“) č.j. MK 9656/2009 OAP ze dne 30. 10. 2009 a řízení sp. zn. MK-S 61/2009 zastavil, případně přerušil či vrátil věc prvoinstančnímu orgánu k dalšímu projednání.

Ze správního spisu byly zjištěny následující podstatné skutečnosti:

Ministerstvo kultury v rámci řízení sp. zn. MK-S 61/2009 ve věci porušování povinností ze strany kolektivního správce OAZA vydalo rozkladem napadené rozhodnutí č.j. MK 9656/2009 OAP ze dne 30.10.2009, kterým dle § 103 odst. 2 písm. b) a c) rozhodlo takto:

1) OAZA porušuje povinnost uzavírat s uživateli předmětů ochrany smlouvy za přiměřených podmínek, stanovenou pro kolektivní správce ustanovením § 100 odst. 1 písm. h) autorského zákona, tím, že požaduje po uživateli nepřiměřenou výši odměn jako podmínku pro uzavření licenční smlouvy;

2) Ministerstvo kultury ukládá OAZA povinnost k nápravě porušení povinnosti uvedené v bodu 1, a to snížením sazby odměn na přiměřenou výši. Ke splnění uvedené povinnosti se stanoví lhůta 60 dní od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Ministerstvo kultury odůvodnilo toto rozhodnutí zejména tím, že po celkovém vyhodnocení všech důkazů a zjištěných skutečností dospělo k závěru, že výše odměn požadovaných OAZA je nepřiměřená, a to především ze čtyř důvodů, které byly popsány v odůvodnění předmětného rozhodnutí takto:

1. OAZA má ve srovnání s jinými kolektivními správci působícími v ČR velmi nízký počet nositelů práv, resp. osob, mezi něž jsou vybrané odměny rozdělovány;

2. z porovnání sazebníků jednotlivých kolektivních správců vyplývá, že OAZA požaduje odměny přibližně na úrovni odměn požadovaných kolektivním správcem OOA-S, který má přibližně desetinásobek nositelů práv, nepočítaje v to zahraniční nositele práv, které OOA-S také zastupuje na základě recipročních smluv se zahraničními kolektivními správci;

3. OAZA jako jediný kolektivní správce v ČR neodvádí odměny do zahraničí, neboť neuzavřela žádnou reciproční smlouvu s partnerským zahraničním kolektivním správcem;

4. sazebník OAZA byl vytvořen bez kooperace se sdruženími uživatelů děl, která sdružují vyšší než zanedbatelný počet uživatelů ve smyslu § 100 odst. 7 autorského zákona.

Ministerstvo kultury v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 1 - 11) uvedlo podrobnou rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení sp. zn. MK-S 61/2009, včetně vypořádání (zejména procesních) námitek a návrhů OAZA uplatněných v rámci řízení. V další části odůvodnění (str. 11 - 18) pak Ministerstvo kultury zevrubně vyložilo důvody rozhodnutí (zejména s důrazem na shora uvedené čtyři základní důvody), a to včetně vypořádání souvisejících námitek, tvrzení a návrhů OAZA, které se těchto důvodů týkají. S ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí obsahuje podrobnou a komplexní rekapitulaci průběhu řízení, považuji za nadbytečné znovu rekapitulovat průběh řízení v rozhodnutí o rozkladu. Proto v podrobnostech odkazuji na odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí, případně na níže uvedené vypořádání námitek uplatněných v rozkladu.

Napadené rozhodnutí č.j. MK 9656/2009 OAP ze dne 30.10.2009 bylo advokátu JUDr. [REDAKCE] (právnímu zástupci OAZA) doručeno dne 4. 11. 2009. OAZA podala v zákonné lhůtě proti tomuto rozhodnutí rozklad ze dne 18. 11. 2009, který byl Ministerstvu kultury doručen dne 20. 11. 2009. Účastník v rozkladu navrhuje, aby ministr kultury zrušil napadené rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 9656/2009 OAP ze dne 30.10.2009 a řízení sp. zn. MK-S 61/2009 zastavil, případně přerušil či vrátil věc prvoinstančnímu orgánu k dalšímu projednání. Obsah odůvodnění rozkladu (celkem 17 stran) je popsán a shrnut níže v rámci vypořádání jednotlivých námitek, tvrzení a návrhů uplatněných v rozkladu.

V souladu s § 152 správního řádu bylo přezkoumáno rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 9656/2009 OAP ze dne 30.10.2009 jakož i řízení, které rozhodnutí předcházelo, a to zejména s přihlédnutím k námitkám v rozkladu uvedeným.

Shledal jsem, že Ministerstvo kultury shromáždilo všechny potřebné podklady a na základě jejich řádného vyhodnocení dospělo k závěru, který v rozkladem napadeném rozhodnutí č.j. MK 9656/2009 OAP ze dne 30.10.2009 dostatečně odůvodnilo, když správně vyhodnotilo výši odměn jako nepřiměřenou a proto důvodně uložilo účastníkovi povinnost tuto výši odměn přiměřeně snížit. Důvody pro tento závěr jsou podrobně vyloženy a objasněny v níže uvedeném vypořádání jednotlivých námitek, tvrzení a návrhů uplatněných v rozkladu. Dospěl jsem proto k závěru, že rozkladem napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s autorským zákonem a správním řádem. Nezjistil jsem žádné relevantní důvody pro jeho změnu nebo zrušení. Proto mi nezbylo než rozklad zamítnout a rozkladem napadené rozhodnutí potvrdit.

K jednotlivým námitkám, tvrzením a návrhům uplatněným v rozkladu uvádím následující:

OAZA v podaném rozkladu namítá, že výši sazeb určila přesně podle závazků stanovených v řízení o udělení oprávnění. Podle OAZA je zřejmé z konstrukce aktuálního znění autorského zákona, že právě povinnost žadatele předložit návrh sazeb dle § 98 odst. 3 písm. g) je jedinou zákonem svěřenou kompetencí správního orgánu k přezkumu výše odměn pro jednotlivé způsoby užití. Podle OAZA vzhledem k tomu, že v dalších ustanoveních zákon nedoznal změny, je dále zřejmé, že i dle původního znění autorského zákona se otázka výše odměn v úvahách správního orgánu, zda udělit žadateli oprávnění, promítne do úvahy způsobilosti žadatele k řádnému a účelnému výkonu kolektivní správy dle § 98 odst. 5 autorského zákona a požadavku účelnosti výkonu takových práv kolektivně (§ 98 odst. 6 písm. b) autorského zákona).

Ohledně této námítky uvádím, že výše uvedený závěr OAZA nelze přijmout. Připomínám, že autorský zákon ve znění k datu podání žádosti OAZA o oprávnění k výkonu kolektivní správy neobsahoval pozdější novelou doplněné ustanovení písm. g), proto nemůže být považováno za pravdivé tvrzení OAZA, které spočívá v tom, že se otázka odhadu výše odměn promítla do úvahy ministerstva o způsobilosti žadatele k řádnému a účelnému výkonu kolektivní správy ve smyslu § 98 odst. 5 AZ. Toto tvrzení OAZA považuji za nepodložené, neboť neexistuje žádné vyjádření ze strany Ministerstva kultury k OAZA navržené výši odměn v předmětném rozhodnutí o udělení oprávnění. Ministerstvo kultury mohlo zkoumat řádnost a účelnost kolektivní správy pouze podle kritérií uvedených v § 98, a to ve znění platném v době vydání rozhodnutí. Pokud by ministerstvo postupovalo tak, že by oprávnění neudělilo s odkazem na jiná kritéria, než která jsou uvedena v zákoně, překročilo by své pravomoci.

V této souvislosti nelze odhlédnout od skutečnosti, která vyplývá z korespondence mezi OAZA a Ministerstvem kultury (viz zápis z ústního jednání ze dne 6. 10. 2006 a dopis z 12. 10. 2006), že odhad výše odměn si Ministerstvo kultury původně vyžádalo, následně však od tohoto požadavku ustoupilo, protože výši odměn nemělo dle tehdejší právní úpravy při rozhodnutí o udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy pravomoc hodnotit.

Dále má OAZA za to, že by řízení mělo být zastaveno, neboť otázka výše odměn již byla vyřešena v řízení o udělení oprávnění, čímž byla – pokud jde o tuto otázku – vyčerpána zákonem stanovená kompetence správního orgánu.

K tomuto uvádím, že zmíněný návrh OAZA nelze přijmout, neboť dohled nad výší odměn patří v rámci systému kolektivní správy do kompetence Ministerstva kultury, kterému je dle § 103 autorského zákona svěřen celkový dohled nad plněním zákonných povinností kolektivních správců, problematiku požadovaných odměn nevyjímaje. Pokud by Ministerstvo kultury nemohlo dohlížet na výši vybíraných odměn, mohli by kolektivní správci stanovit výši odměn zcela libovolně a každý nespokojený uživatel by se o přiměřenost odměn musel individuálně soudit. To by nepochybně vedlo k riziku zahlcení soudů, což jistě nebylo úmyslem zákonodárce. Soud může pouze rozsuzovat spory s účinností *inter partes*, tzn. pouze ve vztahu k uživateli, který by byl s OAZA v daném soudním sporu. Proto by soud nemohl vydat rozsudek, kterým by kolektivnímu správci uložil snížení odměn na přiměřenou výši *en bloc* pro všechny uživatele, jakkoli by skutečnost nepřiměřenosti požadovaných odměn byla zřejmá a byla by důvodem pro další spory s jinými uživateli.

OAZA namítá, že se Ministerstvo kultury návrhem výše odměn v řízení o udělení oprávnění muselo zabývat a údajně o tom svědčí i odůvodnění rozhodnutí o udělení oprávnění ze dne 15. 11. 2006.

Mám za to, že s tímto tvrzením nelze souhlasit, neboť v předmětném rozhodnutí není žádná zmínka o návrhu výše odměn, který OAZA Ministerstvu kultury poskytla. V rozhodnutí je v tomto směru pouze uvedeno, že správní orgán vyhodnotil všechny v řízení získané podklady. Toto konstatování se ovšem vztahuje jen na podklady pro řízení relevantní a nikoli na odhad výše odměn, který ministerstvo podle tehdy platné úpravy nebylo oprávněno hodnotit. Napadené tvrzení ministerstva, že se odhadem nezabývalo, proto není ani zavádějící ani účelové, jak uvádí OAZA v rozkladu, ale pouze konstatační.

OAZA v rozkladu dále uvádí, že ministerstvo mělo během řízení o udělení oprávnění k dispozici také odhad výtěžnosti kolektivní správy ve výši 20 milionů Kč. Podotýká, že tento odhad se bez zbytku naplňuje, když byl odhadem výběru odměn za všechny do úvahy připadající tvůrce. OAZA rovněž poukazuje na znalecký posudek ze dne 19.4.2006, č.j. 10145/2003/202, kde byl rovněž proveden odhad počtu zvukařů v ČR. Dle názoru OAZA mělo Ministerstvo kultury k dispozici všechny relevantní podklady, aby určilo, zda odměna je či není přiměřená a zda žadatel je vzhledem k těmto podkladům způsobilý k výkonu kolektivní správy práv. Opakuje, že proto ministerstvo svou kompetenci založenou zákonem realizovalo a není dále v jeho kompetenci přezkoumávat výši odměn, když tato pravomoc je svěřena soudům.

V této souvislosti zdůrazňuji, že v době řízení o udělení oprávnění Ministerstvu kultury nebyl znám počet autorů, které může OAZA potenciálně zastupovat. Proto také nemělo možnost předložený odhad předpokládané výtěžnosti k čemukoliv vztáhnout a porovnat, aby bylo možno objektivně posoudit přiměřenost uvedených odměn. Také znalec FAMU, který vyhotovil předmětný znalecký posudek týkající se činnosti zvukařů, uváděl jen velmi obecný a přibližný odhad počtu zvukařů-autorů „v řádu několika stovek“. K tomu je třeba také zdůraznit, že tento posudek se navíc týkal pouze vnitrostátních nositelů práv, nikoli zahraničních. Ministerstvo kultury bylo ze strany OAZA před udělením oprávnění opakovaně ubezpečováno, že OAZA uzavře také reciproční smlouvy se zahraničními kolektivními správci, což by samozřejmě mohlo potenciálně podstatně navýšit počet nositelů práv pro výplatu odměn. K této skutečnosti však nikdy nedošlo, neboť, jak později vyšlo najevo, v zahraničí neexistuje kolektivní správce, který by zastupoval zvukaře. Navíc naprostá většina států světa považuje profesi zvukaře za ryze technickou.

Podotýkám, že OAZA ve své argumentaci není konzistentní, když na jedné straně tvrdí, že Ministerstvo kultury nemá k přezkoumávání výše odměn žádnou kompetenci s tím,

že je tato pravomoc svěřena soudům, a na druhé straně takovéto přezkoumání prosazuje zdůrazňováním, že toto přezkoumání bylo pro Ministerstvo kultury jedním z podkladů pro rozhodnutí o udělení oprávnění.

OAZA dále uvádí, že výkon kolektivní správy s uplatňováním sazeb dle přípisu ze dne 20.10.2006 prováděla v dobré víře v oprávněnost takového postupu. Namítá, že teprve v tomto řízení se dozvěděla, že již dopisem ze dne 12. 12. 2006 Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, o.s. (OSA) sdělil své výhrady k sazbám OAZA. OAZA poukazuje, že Ministerstvo kultury sazby OAZA nikterak nezpochybnilo ani v r. 2006, ani v r. 2007. Po tuto dobu již OAZA zahájila výkon povinně kolektivně spravovaných práv. Uvádí, že konstatování, že odměny požadované OAZA jsou nepřiměřené, ze strany Ministerstva kultury zazněly až v dopise ze dne 17. 12. 2007, na který reagovala OAZA dopisem ze dne 15. 1. 2008. OAZA dále poukazuje na skutečnost, že již v dopise ze dne 19. 9. 2007 odpověděla na žádost Ministerstva kultury dle přípisu ze dne 31. 8. 2007 a opakovaně uvedla, že požadovanou výši sazeb dodržuje svůj závazek Ministerstvu kultury daný v řízení o udělení oprávnění a zodpověděla i další otázky vznesené Ministerstvem kultury. OAZA uvádí, že teprve dalším dopisem ze dne 17. 12. 2007 Ministerstvo kultury sdělilo své výhrady k uplatňované výši sazeb, ale nikterak nezpochybnilo vyjádření OAZA ohledně průběhu řízení o udělení oprávnění, jak jej uvedla v dopise ze dne 19. 9. 2007. Z toho OAZA vyvozuje, že interpretace průběhu správního řízení o udělení oprávnění ohledně zkoumání výše odměn, jež je uvedena poprvé v rozhodnutí ze dne 30. 10. 2009, je zcela účelová a jednostranná a neodpovídá postupu správního orgánu v řízení o udělení oprávnění. Účastník znovu opakuje, že tvrzení Ministerstva kultury, že návrh sazeb OAZA nezkoumalo v řízení o udělení oprávnění, je zcela novou argumentací ze strany ministerstva, o níž OAZA neměla dosud povědomí.

K tomu uvádím, že Ministerstvo kultury OAZA vždy včas informovalo o každém podnětu k prošetření jeho činnosti vzešlého od ostatních kolektivních správců a uživatelů děl. Postupovalo tak i v případě podnětu kolektivního správce OSA ze dne 12. 12. 2006, kterým tento kolektivní správce reagoval na výši odměn, kterou OAZA měla požadovat od provozovatelů kabelového přenosu, přičemž OSA dospěl k závěru, že sazby odměn požadované OAZA jsou nepřiměřené. O obdržení tohoto podnětu Ministerstvo kultury informovalo OAZA přípisem ze dne 8. 2. 2007, v němž žádalo o poskytnutí informací k výkonu kolektivní správy podle ustanovení § 96 odst. 1 písm. c) autorského zákona. Následně obdrželo Ministerstvo kultury podněty dalších subjektů, a sice [redacted] ze dne 3. 4. 2007 a v návaznosti dopis této společnosti ze dne 25. 6. 2007, [redacted] ze dne 22. 6. 2007 a zástupce [redacted] ze dne 2. 8. 2007. Na základě těchto podnětů Ministerstvo kultury vyzvalo OAZA, aby do 14. 9. 2007 poskytlo informace a podklady k otázkám principu stanovení konkrétní výše odměny, ke způsobu dokládání výběru a rozdělování odměn mezi autory a další nositele práv uživatelům předmětů ochrany, k důvodům podání žaloby proti uživatelům předmětů ochrany, kteří neodmítali uzavření licenční smlouvy a chtěli se na jejích podmínkách dohodnout a k plnění povinnosti podle ustanovení § 100 odst. 7 autorského zákona. Na tuto výzvu OAZA reagovala v dopise ze dne 19. 9. 2007. V návaznosti na tuto korespondenci požádalo Ministerstvo kultury OAZA dopisem ze dne 17. 12. 2007 o doplnění informací k prošetření činnosti OAZA, konkrétně byla vyzvána k předložení aktuálního seznamu smluvně zastupovaných autorů a jiných nositelů práv a seznamu děl, na kterých se tito autoři tvůrčím způsobem podíleli, k doložení jí uváděného počtu 2000 evidovaných nositelů práv a jejich autorských děl a k poskytnutí informace o výkonu kolektivní správy pro zahraniční autory a nositele práv. Ministerstvo kultury shledalo, že dopisem ze dne 15. 1. 2008 OAZA vyhověla výzvě jen částečně. Na tento

dopis proto reagovalo ministerstvo opakovanou výzvou OAZA k předložení chybějící vyžádané dokumentace (dopis ze dne 13.2.2008).

Shledal jsem, že přes četná upozornění a výzvy Ministerstva kultury k přehodnocení výše požadovaných odměn ze strany OAZA nedošlo. Dne 8. 1. 2009 bylo proto důvodně zahájeno správní řízení ve věci porušování povinností kolektivního správce OAZA z důvodu stanovení nepřiměřené výše odměn.

OAZA dále uvádí, že odmítá závěry Ministerstva kultury, neboť uvádí uživatele v omyl či jinak nepodloženě uvádí zkreslené informace o řízení o udělení oprávnění, přičemž poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, č.j. 35 C 21/2007 – 142. OAZA zdůrazňuje, že v jednáních s uživateli či před soudy vždy uváděla, že výše odměn byla přezkoumána Ministerstvem kultury v řízení o udělení oprávnění, nikoli schválena. OAZA si není vědoma, že by jakkoli závěry z řízení o udělení oprávnění zneužila či kohokoli záměrně uváděla v omyl.

Ohledně těchto tvrzení OAZA mi nezbyvá než opět zdůraznit, že Ministerstvo kultury výši odměn v řízení o udělení oprávnění ani neschválilo, ani nepřezkoumalo. Na tomto faktu nic nemůže změnit účastníkem uváděná citace z odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 35 C 21/2007-142 v řízení, jehož nebylo Ministerstvo kultury účastníkem. O skutečnosti, že OAZA se v otázce výše odměn před uživateli hájila údajnými konzultacemi s Ministerstvem kultury, svědčí jiné části předmětného soudního spisu - např. vyjádření společnosti [redacted] v dopise ze dne 22.6.2007 či vyjádření [redacted] v dopise ze dne 9. 9. 2008. Rovněž zavádějící je tvrzení OAZA v dopise ze dne 19. 9. 2007 (částka 9 spisu), kde OAZA uvádí, že „považovala za vhodné dodržet závazek vybírat odměnu za užití kabelovým přenosem ve výši sazby 1/3 odměny požadované OSA“. Vzhledem k tomu, že, jak již bylo uvedeno, Ministerstvo kultury výši odměn v řízení o udělení oprávnění nijak neposuzovalo, nelze proto hovořit o jakémkoli Ministerstvem kultury akceptovaném závazku OAZA vybírat odměny v určité výši.

OAZA namítá, že přiměřenost odměn vybíraných kolektivními správci se posuzuje velmi nesnadno, a to z důvodu obtížného hledání objektivních kritérií. Odměna prý vyplývá z mnoha kritérií, rozhodně ne pouze z počtu autorů, což jako jediné zjišťoval správní orgán. Podle OAZA nelze přijmout stávající hypotézu Ministerstva kultury zjišťujícího v řízení dosud pouze počet autorů, jejichž práva jednotliví kolektivní správci kolektivně spravují. Odměna se vyplácí na konkrétní dílo a užití (nikoli na autora), tudíž je třeba zkoumat relevantně díla, jejich rozsah a rozsah jejich užití u kolektivních správců. Teprve toto určení podle OAZA může směřovat k určení odměny, jež se za jednotlivé dílo vyplácí a až následně lze porovnat přiměřenost odměny napříč jednotlivými vyplácenými odměnami za konkrétní dílo (v rámci daného záznamu) u příslušných kolektivních správců a i stanovit výši (být v budoucnu) důvodně očekávané odměny za užití.

OAZA dále namítá, že přímo zákon stanovuje, že i když je licence udělena i za nezastupované autory, pro účely rozdělení odměn se vždy přihlíží pouze k těm nositelům práva, které kolektivní správce zastupuje či kteří se u něj přihlásí. Podle OAZA tak zákon zjevně odděluje okolnost nejšířšího možného licenčního souhlasu za všechny do úvahy připadající nositele práv od okolností reálného následného rozdělení odměn pouze nositelům práv kolektivním správcem zastupovaným. OAZA uvádí, že je nepochopitelné, proč přiměřenou odměnu ve vztahu k výkonu (quasi)povinně kolektivně spravovaných práv Ministerstvo kultury upíná pouze k zastupovaným (evidovaným) tvůrcům, když ze znění zákona je zcela zřejmé, že se tyto dva okruhy licencovaných nositelů práv, resp. licencování

užití jejich děl a okruh vyplácených nositelů práv zjevně liší. OAZA dále namítá, že jestliže Ministerstvo kultury stanoví okruh těchto autorů pouze na aktuálně zastupované, zcela přehlíží, že rozsah licencování je na straně kolektivního správce významně širší.

K těmto námitkám konstatuji, že Ministerstvo kultury již v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí konstatovalo, že lze jen obtížně nalézt objektivní kritéria pro stanovení přiměřenosti odměn. Zdůrazňuji však, že Ministerstvo kultury v otázce posuzování výše odměn přistupuje ke všem kolektivním správcům stejně, přičemž vychází ze základního, markantního, exaktně měřitelného, doložitelného a v mnohém směru vypovídajícího kritéria počtu zastupovaných nositelů práv, které nelze hodnotit jako nedostačující a je přijímáno i ostatními kolektivními správci. Podotýkám, že ani v případě stanovení výše odměn u ostatních kolektivních správců nebylo přihlíženo k nevidovaným a nezastupovaným nositelům práv.

OAZA uvádí, že seznamy nositelů práv se u stávajících kolektivních správců vytvářely desítky let a jsou již významně ustálené. U nového kolektivního správce lze předpokládat stabilní nárůst počtu zastupovaných. OAZA uvádí dále, že v současnosti se již počet jejich autorů blíží hranici 200 a předpokládá konstantní nárůst počtu členů v následujících letech. OAZA upozorňuje, že ministerstvo přes zřejmé nárůsty počtu nositelů práv stanovilo výši odměn k počtu 157 nositelů práv a pouze poměr OSA:OAZA = 1:34 pokládá za přiměřený, když je zřejmé, že bude na straně OAZA docházet k dalším posunům v počtu zastupovaných (evidovaných) nositelů práv. I proto shledává jako logický argument, že nový kolektivní správce vytváří velký rezervní fond na uspokojení dodatečně přihlášených autorů.

K tomuto uvádím, že OAZA existuje již téměř 3 roky, a nelze proto důvodně předpokládat nenadálý markantní nárůst počtu evidovaných nositelů práv, ledaže by OAZA dosud nesplnila povinnost ve smyslu § 101 odst. 10 autorského zákona vyzvat k evidenci ty, pro které odměny vybrala a kteří jsou jí známi. Nehledě na to, že podle odhadů znalce je v České republice pouze několik stovek zvukařů a proto se počet zastupovaných autorů nemůže přiblížit počtu autorů zastupovaných jinými kolektivními správci (např. OSA). OAZA neuvedla žádné relevantní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že dojde k významnému potenciálnímu nárůstu počtu nositelů práv, proto považují tato její tvrzení za nepodložená. Teprve v případě, že by k takto výraznému nárůstu skutečně došlo, pak je na místě příslušná úprava výše odměn.

OAZA požaduje doplnění důkazů pro posouzení přiměřenosti odměny požadované OAZA, z nichž dle jejího názoru vyplyne rozsah odměňovaného užití. Tímto důkazem pro oblast auditivního užití OAZA navrhuje získat soubory – přehledy rozhlasového vysílání od kolektivního správce OSA, případně INTERGRAM.

K tomu uvádím, že je pravdou, že kolektivní správci používají při rozúčtování odměn také tzv. playlisty, přehledy vysílání rozhlasových či televizních stanic. Ovšem kolektivní správci tak činí s vědomím, že odměny budou rozúčtovány pouze mezi jimi zastupované nositele (ať již smluvně či ze zákona), jejichž tvorbu lze považovat za autorskou. V této souvislosti podotýkám, že z takového přehledu vysílání nelze objektivně a exaktně rozlišit, jaký podíl zvukařů na vysílání jednotlivých zvukových záznamů je skutečně autorský ve smyslu zákonné definice díla a jaký je ryze technického charakteru.

OAZA považuje dělení odměn podle druhů předmětů ochrany za výchozí podklad pro dělení odměn mezi jednotlivými profesemi v audiovizí. V rozkladu znovu požaduje provést znalecké posouzení poměrů odměn za tvůrčí činnost mezi jednotlivými profesemi, které se podílejí na vzniku audiovizuálních děl. Znalecké posouzení mezi jednotlivými profesemi je

prý relevantní a má zahrnovat srovnání obvyklých sazeb za vytvoření rozsahem obdobného předmětu ochrany jednotlivých profesí, také i obvyklých sazeb za licenci k jeho užití. Dle OAZA je možné dané posouzení učinit při určité míře zobecnění jako srovnání obvyklých sazeb za vytvoření a sazeb za užití děl, jak ostatně soudy vždy postupují, posuzují-li obvyklost výše požadované odměny (OAZA poukazuje na znění § 40 odst. 4 autorského zákona). Podle OAZA je nepochopitelné, proč pro posouzení přiměřenosti odměn kolektivních správců v rámci (quasi)povinné kolektivní správy by mělo být pouze relevantní srovnání počtu zastupovaných (evidovaných) autorů, když to nevypovídá o ničem a neukazuje, jaký rozsah užití byl kolektivním správcem licencován.

V této souvislosti se shodují s názorem vyjádřeným v prvoinstančním rozhodnutí, že navrhovaný důkaz provedením znaleckého posudku je zbytečný. Přiměřenost odměn vybraných při výkonu kolektivní správy je dle názoru Ministerstva kultury odvozována od celkového počtu autorů a tento argument může mít pouze komplementární význam. Ministerstvo kultury v odůvodnění rozhodnutí srovnává výši odměny v sazebníku oproti celkovému počtu autorů, pro které kolektivní správce vybírá. Naopak nechce srovnávat výše honoráře jednotlivých profesí, protože počet jejich zástupců je různý. Na tom není nic nelogického ani vnitřně rozporného. Rozdíl v obou situacích je zcela zřejmý. Rovněž připomínám, že v rámci řízení sp. zn. MK-S 782/2009 o odnětí části oprávnění OAZA se Ministerstvo kultury pokusilo zadat znalecký posudek, kterým mělo být zkoumáno, zda jsou výsledky činnosti zvukařů zastupovaných OAZA autorskými díly. Vypracování tohoto posudku bylo zadáno Akademii múzických umění v Praze (AMU). Rektor AMU [REDAKCE] po seznámení se se zadáním znaleckého posudku sdělil Ministerstvu kultury dopisem ze dne 17.4.2009, že (cit.) „pro takový úkol by bylo třeba vyčlenit odborníky z oblasti filmové tvorby, zvukové tvorby a autorského práva na několik let“. Na základě tohoto vyjádření Ministerstvo kultury usoudilo, že z hlediska efektivity a hospodárnosti řízení není možné ani účelné zabývat se rozsahem užití konkrétních děl zvukařů-autorů v rozsahu, v jakém to požaduje OAZA, a že by se tím fakticky mařil účel tohoto řízení.

Ministerstvo podle OAZA pracuje se seznamem 157 nositelů práv OAZA, aniž by si uvědomilo, že předložený seznam pořadů má daleko vyšší počet nositelů práv, kteří mají nárok na odměnu (a to pouze v audiovizi), než pouze 157. OAZA poukazuje na skutečnost, že i aktuálně nezastupovaní (nevidovaní) nositelé práv se mohou přihlásit o své odměny a bylo-li jich užito vysíláním, mají pak právo na další odměnu z titulu retransmise či provozování vysílání.

V tomto směru jsem shledal, že je správné hodnotící stanovisko, které Ministerstvo kultury vyjádřilo již v přípisu ze dne 17. 12. 2007 a které OAZA v podaném rozkladu opakovaně napadá, a sice, že odporuje stanovenému požadavku odborného výkonu kolektivní správy s péčí řádného hospodáře, aby byl rezervní fond uměle navyšován bez reálného zvážení možného počtu autorů a jiných nositelů práv, kteří by o zastoupení při výkonu kolektivní správy kolektivním správcem OAZA mohli projevit zájem a splňovali by potřebná kritéria pro zastoupení tímto kolektivním správcem. Nezbyvá mi proto než opět konstatovat, že OAZA neuvedla žádné relevantní skutečnosti, které by nasvědčovaly potenciálnímu nárůstu počtu nositelů práv, její tvrzení jsou tak nepodložená a lze je považovat za spíše účelová.

OAZA považuje za nezbytné nejen zjistit rozsah užití děl, ale i rozsah děl samotných, jejichž užití kolektivní správci evidují pro rozdělení odměn v (audio)vizuální oblasti. Podle OAZA je nezbytné porovnat srovnatelný soubor předmětů ochrany a jeho užití pro určení, zda je výše požadované odměny nepřiměřená.

K tomuto uvádím, co již bylo výše řečeno, a sice, že účastníkem navrhovaný průzkum je nadbytečný. Za dostačující kritérium považuji počet zastupovaných a evidovaných nositelů práv. Jsem si přitom vědom určitého zjednodušení, nicméně uvedené kritérium má dle mého názoru nejpřesnější a nejověřitelnější vypovídající hodnotu. Vycházím rovněž z presumpce, že rozsah užití děl je u každého přenášeného pořadu obdobný v tom smyslu, že pro naprostou většinu pořadů platí, že se na jeho vzniku podílel režisér, scénárista, kameraman, herci, zvukař, autor hudby atd. Předpokládám, že i kdyby spolu s kritériem počtu zastupovaných nositelů práv byla zohledněna kritéria další, např. rozsah užití děl, rozsah děl samotných atd., jak navrhuje OAZA, výsledek by byl obdobný, případně dokonce vyznívající v neprospěch zvukařů-autorů, vzhledem k tomu, že zjednodušené porovnání vychází z fikce, že všechny výsledky činnosti zvukaře lze automaticky hodnotit jako autorská díla, což samozřejmě u řady pořadů neodpovídá skutečnosti. Tudíž právě toto kritérium je pro OAZA výhodnější.

OAZA v podaném rozkladu rovněž napadá srovnání počtu zastupovaných autorů OAZA a DILIA s tím, že dle jejího názoru se jedná o nesouměřitelné počty nositelů práv. OAZA uvádí, že počty zastupovaných či registrovaných nositelů autorských práv uváděné DILIA jsou souhrnné a vůbec neodpovídají na otázku, zda jde o tvůrce tvořící v oboru reprografie anebo (audio)vize. OAZA má za to, že by bylo žádoucí zkoumat počty režisérů a odměny jim vyplácené kolektivním správcem DILIA.

Ohledně této námitky uvádím, že v rozkladem napadeném rozhodnutí nebyl srovnáván pouze počet zastupovaných nositelů práv OAZA a DILIA, nýbrž byly uvedeny počty registrovaných a smluvně zastupovaných nositelů práv kolektivních správců INTERGRAM, OSA, DILIA, OOA-S a OAZA. A právě níže uvedené srovnání počtu zastupovaných (smluvně či na základě evidence registrovaných) autorů kolektivním správcem OSA, od jehož sazebníku OAZA odvozuje výši požadovaných odměn, která činí 30 – 40 % odměn vybíraných OSA, a počtu autorů zastupovaných OAZA, naprosto zřetelně ukazuje na nepřiměřenost výše odměn požadovaných OAZA. Tyto počty byly uvedeny již v rozkladem napadeném rozhodnutí, nicméně je pro názornost znovu uvádím:

OSA:

- 5390 českých nositelů práv, z toho 5372 na základě smlouvy, 18 na základě přihlášky k evidenci,
- 79 nakladatelů,
- cca 1.000.000 zahraničních nositelů práv

OAZA:

- 157 českých nositelů práv, resp. dle vyjádření OAZA v rozkladu „téměř 200 zastoupených na základě smlouvy nebo přihlášky k evidenci“
- 0 zahraničních nositelů práv

OAZA dále upozorňuje na údajnou chybnost argumentační matematiky rozhodnutí ministerstva, které staví pouze na počtu autorů a nikoli na zjištěném licencovaném užití děl a toto ilustruje na příkladu, přičemž bere v úvahu rozsah děl evidovaných u kolektivního správce. Argumentuje, že celkový počet evidovaných děl může být u kolektivních správců stejný, i když zastupují odlišný počet nositelů práv, přesto by měl kolektivní správce s menším počtem zastupovaných nositelů práv vybírat odměny v nižší výši.

K tomuto opakovaně uvádím, že jsem si vědom určitého zjednodušení posuzování tohoto problému, nicméně z výše uvedených důvodů trvám na tom, že kritérium počtu zastupovaných autorů je v dané souvislosti adekvátní a validní. Nadto se nedomnívám, že by tvůrčí plodnost zvukařů-autorů, co se týče počtu jimi vytvořených autorských děl, natolik převyšovala počet děl vytvořených jinými autory, resp. nositeli práv zastupovanými ostatními

kolektivními správci, aby právě z tohoto důvodu měla být přehodnocena otázka přiměřenosti výše vybíraných odměn, zvláště když mnohdy je výsledek činnosti zvukaře pouze technického charakteru.

OAZA dále opakovaně namítá, že lichost argumentace Ministerstva kultury vyplývá i z předložených skutkových závěrů o počtu zastupovaných (evidovaných) autorů a jiných nositelů práv. Upozorňuje na skutečnost, že INTERGRAM vykazuje podíl 87 % všech zastupovaných nositelů práv v ČR ve srovnání s ostatními kolektivními správci, a proto by podle logiky i odměny INTERGRAMu měly dosahovat v souhrnu všech kolektivních správců 87 %. Podle OAZA z napadeného rozhodnutí Ministerstva kultury vyplývá opak. Domnívá se, že hledisko počtu zastupovaných nositelů práv není pro stanovení poměrů výše odměn mezi kolektivními správci dodržováno a bylo ze strany Ministerstva kultury použito pouze ve vztahu k OAZA.

K otázce volby kritéria počtu zastupovaných nositelů práv opět odkazují na odůvodnění uvedené výše. Vedle toho je nutno připomenout, že OAZA ve svých výpočtech bere v úvahu pouze počet zastupovaných nositelů práv v rámci ČR. Zatímco všichni ostatní kolektivní správci na základě uzavřených recipročních smluv zastupují další tisíce zahraničních nositelů práv (OSA takto zastupuje cca 1.000.000 zahraničních nositelů práv), OAZA doposud žádnou reciproční smlouvu neuzavřela. Trvám proto na závěru, že výše odměn vybíraných OAZA je v nepoměru s výší odměn vybíraných ostatními kolektivními správci. Nejmarkantnější je tento nepoměr ve srovnání s kolektivním správcem OOA-S, když tento kolektivní správce zastupuje v ČR 2157 autorů a na základě recipročních smluv dalších více než 200 000 zahraničních autorů, přičemž OAZA (zastupuje pouze 157 autorů v rámci ČR) vybírá odměnu na úrovni 81 % úrovně odměny OOA-S v případě provozování televizního vysílání podle § 23 autorského zákona a v případě kabelového přenosu vybírá dokonce o 3 % vyšší odměnu než OOA-S. OAZA přitom zastupuje pouze jednu autorskou profesi, zatímco OOA-S ze zákona zastupuje všechny autory výtvarných děl, mimo jiné kameramany, architektky, scénografy, kostýmní výtvarníky a ostatní výtvarníky audiovizuálních děl. Nepřiměřenost výše odměn, které vybírá OAZA, je tedy velmi zřetelná.

Podle OAZA lze jen stěží vycházet ze sazeb roku 2009, když kolektivní správci již zveřejnili sazby na rok 2010. OAZA navrhuje doplnění dokazování o zjištění aktuálního počtu nositelů práv a aktuálních sazeb pro rok 2010.

Dospěl jsem k závěru, že provedení tohoto důkazu je nadbytečné, vzhledem k tomu, že aktuální výše sazeb odměn ani aktuální počet zastupovaných nositelů práv nedoznaly tak zřetelných změn, aby výrazněji ovlivnily výsledek tohoto řízení.

OAZA i nadále požaduje přerušování řízení, vzhledem k tomu, že dle jejího názoru je výsledek tohoto řízení závislý na řízení vedeném ministerstvem pod sp. zn. MK-S 782/2009 o odnětí části oprávnění.

Tento požadavek OAZA považuji za nedůvodný, neboť by vedl pouze k neúčelnému prodlužování správního řízení. Také další argument OAZA, který spočívá v tom, že není možné změnit sazebník uvedený v dlouhodobě uzavřených smlouvách, které OAZA údajně uzavírá, nelze akceptovat. Kolektivní správce OAZA uzavírá s uživateli předmětu ochrany smlouvy na dobu určitou, ve většině případů na dobu 1 roku. V případě nutnosti úpravy sazebníku, který navíc kolektivní správci více či méně upravují téměř každý rok, záleží na schopnosti kolektivního správce, aby kolektivní správu vykonával řádně, odborně a s péčí řádného hospodáře, a tedy aby s nositeli práv a uživateli děl jednal způsobem, který by vzniku právní nejistoty jednoznačně zabránil.

Je pravdou, že obě správní řízení, která Ministerstvo kultury vede v současné době s OAZA se týkají výkonu kolektivní správy. Nelze však přijmout názor OAZA, která tvrdí, že výsledek tohoto řízení je závislý na řízení vedeném Ministerstvem kultury pod sp. zn. MK-S 782/2009.

Připomínám, že řízení sp. zn. MK-S 782/2009 je vedeno ve věci odnětí oprávnění k výkonu kolektivní správy děl s výjimkou děl audiovizuálně užitých. Správní řízení, vedené pod sp. zn. 61/2009, je vedeno z důvodu porušování povinností OAZA při výkonu kolektivní správy, které, dle názoru Ministerstva kultury, spočívá v nepřiměřené výši odměn požadovaných OAZA po uživatelích děl jak v oblasti auditivní tak také audiovizuální tvorby.

Dospěl jsem proto k závěru, že bez ohledu na výsledek správního řízení vedeného pod sp. zn. 782/2009 je nezbytné, aby došlo ke snížení odměn požadovaných kolektivním správcem OAZA, a to způsobem, jaký je specifikován v rozkladem napadeném prvoinstančním rozhodnutí Ministerstva kultury.

Přerušení řízení je podle správního řádu fakultativním institutem, na nějž účastník nemá právní nárok. V uvedeném případě by dle mého názoru došlo přerušením řízení k jeho zbytečným průtahům, což by bylo v rozporu s veřejným zájmem. Veřejný zájem byl rovněž důvodem pro zahájení tohoto řízení v tom smyslu, že nepřiměřené sazby jsou uplatňovány vůči širokému okruhu subjektů, čímž dochází k závažnému znevěrohodnění a zpochybnění institutu kolektivní správy jako takové v očích veřejnosti, a v důsledku toho i k poškozování ostatních kolektivních správců, resp. nositelů práv, které zastupují. Dalším závažným důsledkem jsou komplikace ve spolupráci s ostatními kolektivními správci, objektivně ztěžující řádný výkon kolektivní správy v celostátním měřítku.

OAZA se dále domnívá, že v průběhu správního řízení byla porušena její procesní práva. OAZA má za to, že namítané pochybnosti o podjatosti oprávněné úřední osoby měly být posouzeny jak jednotlivě, tak v souhrnu, poněvadž dokládají přístup této osoby k účastníkovi řízení, jímž jsou poškozovány oprávněné zájmy OAZA jako účastníka řízení. OAZA proto navrhla její vyloučení pro podjatost. OAZA uvádí, že z uplatněných důvodů pro vyloučení oprávněné úřední osoby dle vznesené námítky podjatosti ze dne 27. 2. 2009 měl správní orgán, jak vyplývá z rozhodnutí [redacted] vrchní ředitelky sekce A (dále též „vrchní ředitelka“), za relevantní pro posouzení podjatosti úřední osoby pouze otázku namítaného nabádání neuzavírat s kolektivním správcem příslušné licenční smlouvy, přičemž ostatní uplatněné důvody podjatosti shledal správní orgán za irelevantní. I namítaný důvod nabádání neuzavírat s kolektivním správcem licenční smlouvy byl však shledán za nedůvodný, když šetřením u pracovníků odboru autorského práva včetně jeho ředitele bylo zjištěno, že tito ani ústně, ani telefonicky nedoporučují neplnění zákonných povinností uživatelům. OAZA uvádí, že tvrzení společnosti [redacted] má být podle vrchní ředitelky buďto zcela vykonstruované nebo došlo ke špatnému pochopení toho, co bylo ze strany Ministerstva kultury ve skutečnosti sděleno. Pouhé tvrzení [redacted] nemá být údajně důkazem. OAZA se dovolává právní argumentace uvedené blíže v rozkladu proti usnesení vrchní ředitelky ze dne 16. 3. 2009, č.j. 3582/2009.

Dále OAZA zejména vyzdvihuje, že ve vztahu k posouzení důvodnosti vznesené námítky k označenému nabádání neuzavírat licenční smlouvy, resp. předjímání výsledků řízení, jsou závěry vrchní ředitelky zcela nepřiléhavé. OAZA uvádí, že nikterak vyjádření firmy [redacted] ze dne 11. 2. 2009 neiniciovala a jednatel této firmy není nikomu osobně znám. Samotný přípis firmy je dle OAZA podkladem se vztahem k namítané podjatosti, tedy předmětem dokazování. OAZA navrhuje provedení důkazu výsledkem

jednatel společnosti [REDAKCE] OAZA uvádí, že namítaný důvod podjatosti nabádání neuzavírat s kolektivním správcem licenční smlouvy nebyl shledán za důvodný také proto, že vrchní ředitelka údajně provedla šetření u pracovníků odboru autorského práva včetně jeho ředitele a bylo zjištěno, že úto ani ústně, ani telefonicky nedoporučují neplnění zákonných povinností uživatelům. OAZA má za to, že o otázce podjatosti bylo rozhodnuto způsobem ryze formálním bez náležitého posouzení a objektivita řízení byla dále podlomena způsobem rozhodování o vznesené námitce podjatosti. OAZA se domnívá, že řízení je zatíženo vadou, jež může mít vliv na jeho zákonnost a nebyla zhojena ve fázi prvoinstančního rozhodování.

Ohledně výše uvedených námitek poukazují na skutečnost, že OAZA ve svém návrhu neuvedla žádné skutečnosti, které by vzbuzovaly pochybnosti o nepodjatosti oprávněné úřední osoby pro poměr k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům. O námitce podjatosti proto rozhodla dne 16. 3. 2009, jako přímá nadřízená napadené úřední osoby, vrchní ředitelka sekce A Ministerstva kultury tak, že námitce nevyhověla. Podle mého názoru v námitce podjatosti, ani následně v rozkladu není kromě výčtu údajných procesních pochybení uvedena jediná skutečnost, která by jakkoliv dokládala, že namítaná procesní pochybení jsou v příčinné souvislosti s tím, že oprávněné úřední osoby by měly mít s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jejich nepodjatosti. Aby byly splněny podmínky pro vyloučení úřední osoby pro podjatost ve smyslu § 14 správního řádu, musí existovat alespoň pochybnosti, že oprávněná úřední osoba má poměr k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům a vzhledem k této skutečnosti ještě určitý konkrétní zájem na výsledku řízení. Podle nového správního řádu č. 500/2004 Sb. musí být zjištěn konkrétní zájem oprávněné úřední osoby na výsledku řízení, zjištění pouze obecného zájmu na výsledku řízení, jak to bylo upraveno ve správním řádu č. 71/1967 Sb., již pro vyloučení nestačí (viz Správní řád, komentář – Vedral, J., Polygon, Praha 2006, str. 127). Z tohoto důvodu jsou proto irelevantní námitky účastníka, že se vrchní ředitelka ve svém usnesení podrobněji nezabývala namítanými procesními pochybeními a neprováděla v tomto směru další dokazování, např. výslechy svědků.

V této souvislosti je dále nutno konstatovat, že Ministerstvo kultury v období od zahájení správního řízení proti kolektivnímu správci OAZA zodpovídalo velké množství dotazů, které se týkaly činnosti OAZA i obou probíhajících správních řízení. Ministerstvo kultury veškeré tazatele informovalo shodným způsobem. Sdělilo jim, že s kolektivním správcem OAZA probíhají dvě správní řízení a zároveň je poučilo o skutečnosti, že až do vydání pravomocného rozhodnutí ve kterémkoliv z těchto řízení je nutno respektovat platnost oprávnění k výkonu kolektivní správy OAZA v plném rozsahu, v jakém jí bylo uděleno na základě rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 15. 11. 2006 (právní moci nabylo dne 20. 11. 2006).

Nelze nicméně vyloučit, že společnost [REDAKCE], která se Ministerstva kultury na situaci OAZA také zřejmě telefonicky dotázala, na základě poskytnuté informace dospěla k nesprávným a předčasným závěrům, které jednostranně a zkresleně předjímají výsledek předmětných správních řízení. Mám za to, že za tyto důsledky však Ministerstvo kultury nemůže nést odpovědnost. Připomínám, že tvrzení o údajném nabádání neuzavírat s kolektivním správcem licenční smlouvy příslušnými pracovníky Ministerstva kultury, které se OAZA dozvěděla od společnosti [REDAKCE], je ojedinělou výjimkou. V rámci řízení o námitce podjatosti, kterou OAZA uplatnila, byla záležitost údajného nabádání pečlivě prošetřena náměstkyní ministra kultury, která došla k závěru, že k pochybení příslušných pracovníků Ministerstva kultury, které by spočívalo v podávání mylných informací uživatelům děl, nedošlo.

Další procesní pochybení spatřuje OAZA v porušení procesního práva k zaslání vyjádření dle § 36 odst. 3 správního řádu. Dne 16. 10. 2009 Ministerstvo kultury vyzvalo OAZA k vyjádření k podkladům rozhodnutí (připis ze dne 13.10.2009). K vyjádření poskytlo ministerstvo podle názoru účastníka extrémně krátkou lhůtu 5 dní, která zahrnovala 2 dny pracovního klidu. Telefonické žádosti právního zástupce [REDAKCE] o prodloužení této lhůty Ministerstvo kultury nevyhovělo. OAZA po seznámení prostřednictvím zvoleného zástupce s podklady pro vydání rozhodnutí měla za to, že bylo nezbytné navrhnout doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí a rovněž poskytnout příslušné vyjádření. Uvedené důkazní návrhy OAZA činí v podaném rozkladu.

K tomuto sděluji následující skutečnosti: Dne 21. 10. 2009 telefonicky požádala [REDAKCE] z Advokátní kanceláře [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE] o prodloužení lhůty pro nahlédnutí do spisu sp. zn. MK-S 61/2009 a zaslání vyjádření účastníka. Zastoupení účastníka Advokátní kanceláří [REDAKCE] však bylo správnímu orgánu doloženo až při nahlédnutí do spisu dne 26. 10. 2009 [REDAKCE]. Dne 22. 10. 2009 bylo Advokátní kanceláří [REDAKCE] prostřednictvím e-mailové korespondence sděleno, že lhůta k vyjádření již nebude prodloužena. Vyjádření k podkladům rozhodnutí bylo již účastníkovi umožněno oznámením ze dne 4. 8. 2009 a i v tomto případě účastník žádal správní orgán o prodloužení lhůty, neboť nestihl vyjádření zaslat ve stanovené lhůtě. Vzhledem k tomu, že v uvedeném případě se jednalo pouze o dodatečné vyjádření k nevýznamně doplněnému důkaznímu materiálu, je lhůta 5 dnů od doručení oznámení poskytnutá připisem č.j. MK 8761/2009 dostatečná, přičemž Ministerstvo kultury jednalo v souladu s povinností zamezit zbytečným průtahům v řízení. Pro upřesnění uvádím konkrétní dokumenty, které byly do spisu zařazeny po nahlášení do spisu právním zástupcem OAZA, které se konalo dne 1. 9. 2009, přičemž se většinou jedná o dokumenty vzniklé v souvislosti činností OAZA a jsou tudíž OAZA již známy. Jde o vyjádření OAZA ze dne 10.9.2009, usnesení Vrchního soudu v Olomouci, č.j. 1 Co 81/2008-87, usnesení Krajského soudu v Ostravě, č.j. 23 C 177/2007-97, rozsudek Krajského soudu v Ústí n. Labem, pobočka Liberec, č.j. 35 C 21/2007-141, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, č.j. 16 C 70/2007-1, dohoda o ukončení zastupování [REDAKCE] ze dne 4.9.2009, soubor televizního vysílání od 21. 11. 2006 do 31.8.2009 ČT1, ČT2, Nova, Prima, úřední záznam o doplnění spisu ze dne 13. 10. 2009, email od společnosti [REDAKCE] smlouva o užití děl kabelovým přenosem. K emailu ředitele kolektivního správce DILIA [REDAKCE] ze dne 20. 7. 2009 byla doplněna: Hromadná smlouva o užití autorských děl kabelovým přenosem rozhlasového a televizního vysílání (sazebník DILIA na kabelový přenos) Ke stížnosti na postup OAZA ze dne 22. 6. 2007 byly doplněny přílohy: oprávnění OAZA ze dne 15. 11. 2006, č.j. 10145/2003, smlouva o užití děl kabelovým přenosem. Ke stížnosti [REDAKCE] ze dne 2. 8. 2007 byly doplněny přílohy: rozsudek BGH ze dne 13.6.2002, kopie dopisu právního zástupce [REDAKCE] právnímu zástupci OAZA ze dne 20.7.2007. K dopisu OAZA ministerstvu ze dne 19. 9. 2007 byly doplněny přílohy: dopis OAZA [REDAKCE] ze dne 29.11.2006, dopis [REDAKCE] OAZA ze dne 28. 2. 2006, dopis OAZA [REDAKCE] ze dne 4. 4. 2007. K dopisu OAZA ministerstvu ze dne 15. 1. 2008 byly doplněny přílohy: dopis OAZA organizaci TONO, email OAZA organizaci KOPIOSTO, rozsudek KS Ostrava ze dne 2. 10. 2007, protokol o vyhlášení rozsudku ze dne 14. 1. 2008, potvrzení MAOMZA o členství OAZA, seznam MAOMZA evidovaných mistrů zvuku, smlouva o smlouvě budoucí mezi OAZA a AMZA. K dopisu OAZA ministerstvu ze dne 25.2.2008 byly doplněny přílohy: seznam mistrů zvuku, kteří jsou OAZA známi v rámci tzv. povinné kolektivní správy, seznam smluvně zastupovaných mistrů zvuku a seznam jejich předmětů ochrany a rozúčtovací řád OAZA.

Další pochybení spatřuje účastník v porušení hmotného práva, a sice v nedostatku pravomoci správního orgánu. Účastník se domnívá, že vedení správního řízení o

neprůměrnosti navrhované výše odměn naráží na limity výkonu státní moci správním orgánem a i z tohoto důvodu navrhuje zastavení řízení. OAZA se domnívá, že přezkum odměny požadované kolektivním správcem přísluší obecným soudům, když tato soudní řízení byla zahájena a probíhají a některá již byla i pravomocně ukončena. OAZA uvádí, že správní orgán nemůže diktovat či jiným způsobem omezovat smluvní volnost obou subjektů – autora a uživatele, nemůže vstupovat do právních vztahů mezi uživatelem a kolektivním správcem ohledně posuzování výše autorských odměn. OAZA má za to, že není-li výslovně založena kompetence správního orgánu přezkoumávat návrh výše odměn v zákoně, je správní řízení vedeno mimo rámec kompetencí správního orgánu, jestliže v dané věci jde o spor soukromoprávního charakteru, k jehož řešení jsou povolány obecné soudy. OAZA se domnívá, že platné znění autorského zákona žádnou kompetenci ministerstvu ve vztahu k návrhu výše odměn - § 100 odst. 1 písm. s) autorského zákona nesvěřuje, což je podle OAZA vzhledem ke konstrukci kolektivní správy jakožto institutu soukromého práva pochopitelné. OAZA nesouhlasí s tím, aby ministerstvo určovalo závazným způsobem jednání o výši odměn mezi kolektivním správcem a uživatelem. OAZA uzavírá, že s ohledem na pravomoc soudů projednávat tento typ sporů s uživateli předmětů ochrany a kolektivního správce je dle ustanovení § 159a odst. 4 občanského soudního řádu s odkazem na odst. 1 citovaného ustanovení pravomocné rozhodnutí soudu ve věci odměn požadovaných účastníkem řízení správní orgán povinen respektovat a je pro něj v tomto smyslu závazné.

OAZA dále uvádí, že nesouhlasí se závěrem Ministerstva kultury, které souhlasilo s tím, že nemůže výši odměn přímo stanovit, ale má kompetenci posoudit, zda nedochází ze strany kolektivního správce k porušení povinnosti uzavírat smlouvy za přiměřených podmínek. OAZA opakuje, že pokud by správní orgán dospěl na rozdíl od obecného soudu k jinému právnímu závěru ohledně přiměřenosti odměn, došlo by k porušení principů demokratického právního státu, a to především principu právní jistoty, a rovněž k porušení pravidla formální a materiální právní moci rozhodnutí orgánu veřejné moci (soudu), které nabylo právní moci. OAZA se dovolává právního názoru veřejného ochránce práv sp. zn. 7/2004/SZD/PKK, 2196/2003/VOP/PKK a 21/2004/VOP/PKK, podle něhož je správní orgán vázán zásadou legality výkonu státní moci a může činit pouze to, co mu zákon umožňuje, když v daném případě určení autorskoprávního statusu osob spadá do pravomoci i působnosti civilních soudů a tato otázka se sice pro správní orgán může stát otázkou předběžnou, avšak není oprávněn si o ní učinit úsudek sám, neboť mu k tomu zákon nedává výslovně zákonné zmocnění. Účastník uvádí, že správní orgán není oprávněn učinit si úsudek o tom, co přísluší pouze moci soudní.

Ohledně těchto námitek uvádím, že zde OAZA při své argumentaci opět nebere v úvahu ustanovení § 103 ve spojení s § 101 autorského zákona, zakládajících pravomoc Ministerstva kultury dohlížet na plnění všech zákonných povinností kolektivního správce, a tedy i povinnosti výběru přiměřených odměn a povinnosti vykonávat kolektivní správu řádně, odborně a s péčí řádného hospodáře. Tento dohled je nutno považovat za vyvážení silnější smluvní pozice plynoucí z monopolu kolektivního správce, neboť uživatel nemá možnost výběru, s jakým kolektivním správcem smlouvu uzavře. Postavení kolektivního správce jako soukromoprávního subjektu také nelze zaměňovat za kolektivní správu jako zákonem stanovený institut. Kolektivní správa není ryze soukromá, není podnikáním a jedná se o kombinaci prvků soukromoprávních s prvky práva veřejného. Z tohoto důvodu je také v autorském zákoně zakotven dohled Ministerstva kultury nad kolektivními správci.

V případě, že by Ministerstvo nemělo možnost se vyjádřit, včetně případného následného zásahu k úpravě výše odměn požadovaných kolektivními správci, mohla by nastat situace, kdy by někteří kolektivní správci požadovali po uživateli neodůvodněně vysoké

částky, což by vedlo k narušení výkonu kolektivní správy, na který by doplatili zejména nositelé práv, pro které kolektivní správce svou činnost vykonává. V případě, že by se uživatel mohl domáhat přiměřené výše odměn toliko soudně, přičemž přiměřenost výše odměn by se (podle názoru OAZA) dala zjistit pouze na základě přezkoumání rozsahu všech děl - což by byl důkaz velmi náročný na provedení, pak by trvalo mnoho let, než by se uživatel domohl stanovení přiměřené výše odměn. Navíc soud může rozsuzovat spory pouze s účinností *inter partes*, proto by soud nemohl vydat rozsudek, kterým by kolektivnímu správci uložil snížení odměn na přiměřenou výši *en bloc* pro všechny uživatele, ale pouze ve vztahu k uživateli, který by byl s OAZA v předmětném sporu. Ve výsledku by se musel každý dotčený uživatel takto individuálně soudit, což by zcela neúměrně a zbytečně zahltilo soudní systém, zvláště vezmeme-li v úvahu enormní množství uživatelů. Proto zákonodárce vložil do autorského zákona pojistku dohledu Ministerstva kultury, aby se právě takovéto situaci předešlo.

OAZA opakovaně namítá, že obecné soudy již výši odměny přezkoumávaly, a jako příklad uvádí usnesení Vrchního soudu v Olomouci 1 Co 81/2008-87. OAZA odmítá tvrzení ministerstva, že provozovatelé kabelového přenosu neměli šanci obstát bez erudovaného právního zastoupení, že se jednalo o nátlak formou podávání návrhů na platební rozkazy.

K tomuto konstatují, že podle informací, které jsou Ministerstvu kultury známy z úřední činnosti, se o přiměřenost odměn nikdy žádný uživatel nesoudil s OAZA. Usnesení Vrchního soudu v Olomouci, na které se OAZA odvolává, se týkalo určení výše bezdůvodného obohacení, které měl vydat žalovaný uživatel kolektivnímu správci OAZA. Soud však v tomto usnesení mimo jiné uvádí: „(...) *Jestliže bude zjištěno, že při obdobné frekvenci přenášených děl bude odměna rozdělována mezi minimální počet autorů (mistrů zvuku), pak požadovaná sazba 0,39 Kč za 1 zásuvku za měsíc může být zcela nepřiměřená.*“

Ve svém rozhodnutí Ministerstvo kultury uvedlo, že OAZA vedla několik soudních sporů s provozovateli kabelového přenosu, kteří odmítli přistoupit na její sazby. OAZA v rámci těchto soudních procesů argumentovala tím, že více než polovina operátorů již uzavřela smlouvy a požadované odměny akceptují a platí, a z toho lze dovodit, že tito operátoři považují jimi placenou odměnu za přiměřenou. Tuto argumentaci OAZA nelze akceptovat. Jako nejvyšší pravděpodobně se naopak jeví, že OAZA nepřesvědčila tyto kabelové operátory v rámci obvyklého vyjednávání, nýbrž formou podávání návrhů na platební rozkazy, a to většinou proti menším operátorům, aby po takto vynuceném zaplacení sloužili jako příklad pro jednání a spory s dalšími uživateli.

OAZA dále opakuje, že při vytvoření sazebníků důsledně dodržela závazek 1/3 odměn požadovaných OSA v oblasti práv povinně kolektivně spravovaných. Ohledně tohoto tvrzení odkazují na své vypořádání předchozích námitek výše (zejména str. 7 a násl. tohoto rozhodnutí).

OAZA dále konstatuje, že pokud vybírá dokonce o 3 % vyšší odměny než OOA-S, uvádí, že jde i o sazbu za zvukovou složku při rozhlasové retransmisi, kde OOA-S nemá žádný podíl, když práva spravuje pouze v obrazové složce kabelového přenosu. V této otázce porovnání výše odměn vybíraných oběma uvedenými kolektivními správci odkazují na výše uvedená vypořádání námitek (zejména str. 7 a násl. tohoto rozhodnutí).

OAZA se domnívá, že právní situace na straně uživatelů není tak jednostranně nevýhodná, jak uvádí Ministerstvo kultury. Uvádí, že uživatel se může domáhat, aby kolektivní správce s ním uzavřel smlouvu na výši odměn, kterou považuje za přiměřenou, a to

žalobou dle § 161 odst. 3 občanského soudního řádu. K tomuto odkazují na výše uvedené vypořádání námítky týkající se případných soudních sporů a jejich předvídatelných důsledků.

OAZA je přesvědčena, že výhrůžka odebrání oprávnění OAZA k výkonu kolektivní správy jen dokládá jednostranný přístup Ministerstva kultury k OAZA. K tomuto bodu uvádím, že stanovením sankce odnětí oprávnění k výkonu kolektivní správy při nesplnění povinností vyplývajících z výroku rozhodnutí pouze realizuje kompetence, které Ministerstvu kultury svěřuje autorský zákon v ustanovení § 99 odst. 2.

Ze všech výše uvedených důvodů mi proto nezbylo než rozklad účastníka zamítnout a potvrdit rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 9656/2009 OAP ze dne 30. 10. 2009.

K projednání podaného rozkladu byla svolána ustavená rozkladová komise, která věc komplexně posoudila a na základě výše uvedeného mně navrhla rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku.

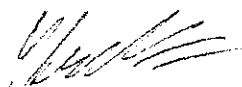
P o u č e n í :

Toto rozhodnutí je podle § 91 odst. 1 a § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, konečné a n e l z e se proti němu dále odvolat.

Václav Riedlbauch, v. r.
ministr kultury

Za správnost vyhotovení:

██████████

██████████ advokát

Ochranná asociace zvukařů-autorů, o.s.
██████████

Na vědomí obdrží:
Ministerstvo kultury, OAP, zde